

PRESSEMEDDELELSE NR. 178/22

Luxembourg den 8. november 2022

Domstolens dom i de forenede sager C-885/19 P | Fiat Chrysler Finance Europe mod Kommissionen og C-898/19 P | Irland mod Kommissionen

»Tax rulings«: Domstolen fastslår, at Retten med urette har tiltrådt den referenceramme, som Kommissionen benyttede ved anvendelsen af armslængdeprincippet på de integrerede selskaber i Luxembourg, ved at undlade at tage hensyn til de særlige regler, der gennemfører dette princip i denne medlemsstat

Domstolen annullerer således Kommissionens omtvistede afgørelse, idet den fastslår, at denne institutions analyse af referenceordningen og, i forlængelse heraf, af, om FFT var blevet tildelt en selektiv fordel, var forkert.

Den 3. september 2012 traf de luxembourgske skattemyndigheder en skatteafgørelse (*tax ruling*) til fordel for Fiat Chrysler Finance Europe (herefter »FFT«), der var en virksomhed i Fiat-koncernen, som leverede likviditets- og finansieringstjenester til de selskaber i koncernen, der var etableret i Europa. Den pågældende afgørelse indeholdt en godkendelse af en metode til fastsættelse af betalingen til FFT for dens tjenester, hvilket gjorde det muligt for denne virksomhed årligt at fastlægge den fortjeneste, som den skulle betale selskabsskat af i Luxembourg.

Ved afgørelse af 21. oktober 2015 fandt Kommissionen, at denne skatteafgørelse udgjorde statsstøtte, som var uforenelig med det indre marked som omhandlet i artikel 107 TEUF. Kommissionen konstaterede endvidere, at Luxembourg ikke havde underrettet den om den påtænkte skatteafgørelse og ikke havde opfyldt sin pligt til at stille foranstaltningen i bero, hvilket var i strid med artikel 108, stk. 3, TEUF. Kommissionen pålagde Luxembourg at tilbagesøge den støtte, der var ulovlig og uforenelig med det indre marked, hos FFT.

Luxembourg og FFT anlagde hver især sag ved Den Europæiske Unions Ret med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse. Ved dom af 24. september 2019 frifandt Retten Kommissionen i de søgsmål, som Luxembourg og FFT havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse, og den bekræftede samtidigt gyldigheden af den nævnte afgørelse ¹. Ved deres respektive appeller nedlagde FFT (C-885/19 P) og Irland (C-898/19 P) påstand om ophævelse af denne dom.

Ved dom af dags dato ophæver Domstolen den dom, som Retten afsagde den 24. september 2019 i sagen Luxembourg og Fiat Chrysler Finance Europe mod Kommissionen (forenede sager T-755/15 og T-759/15), og den annullerer Kommissionens afgørelse af 21. oktober 2015 om den statsstøtte, som Luxembourg havde iværksat til fordel for FFT.

Indledningsvis bemærker Domstolen, at medlemsstaternes indgriben på områder, der ikke har været genstand for

¹ Jf. pressemeddelelse nr. [118/19](#).

en EU-retlig harmonisering, ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for EUF-traktatens bestemmelser om kontrol af statsstøtte. Den bemærker dernæst, at en national foranstaltning for at kunne kvalificeres som »statsstøtte« skal opfylde **fire betingelser**. For det første skal der være tale om en statslig indgriben eller indgriben ved hjælp af statsmidler. For det andet skal denne indgriben kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. For det tredje skal den give modtageren en selektiv fordel. For det fjerde skal den fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene.

Ved analysen af skattemæssige foranstaltninger indebærer undersøgelsen af betingelsen om **en selektiv fordel**, i lyset af EU-statsstøttereglerne, at det først skal fastlægges, hvad der er referenceordningen, dvs. den »normale« skatteordning i den pågældende medlemsstat, og at det derefter skal godtgøres, at den omhandlede skatteforanstaltning udgør en afvigelse fra denne referenceordning, for så vidt som den indfører en differentiering mellem erhvervsdrivende, der i forhold til det formål, der forfølges hermed, befinder sig i sammenlignelige faktiske og retlige situationer, uden at der kan findes nogen begrundelse på baggrund af karakteren eller den almindelige opbygning af den pågældende ordning. Med henblik på at vurdere, om en skatteforanstaltning har selektiv karakter, skal **den fælles beskatningsordning eller den referenceramme, som finder anvendelse** i den pågældende medlemsstat, følgelig **identificeres korrekt i Kommissionens afgørelse** og undersøges af den retsinstant, for hvilken denne identifikation anfægtes.

I denne henseende konkluderer Domstolen, at eftersom det, uden for de områder, hvor EU-skatte retten er genstand for harmonisering, er den pågældende medlemsstat, som – gennem udøvelsen af sine egne beføjelser vedrørende direkte beskatning og under overholdelse af sin skattemæssige autonomi – fastlægger de grundlæggende kendetegn ved skatten, skal der med henblik på at identificere referencesystemet i forhold til den direkte beskatning **kun tages hensyn til den gældende nationale lovgivning i den pågældende medlemsstat**, idet denne identifikation i sig selv er en ufravigelige forudsætning for at vurdere, ikke blot om der foreligger en fordel, men også om denne fordel er selektiv.

Ifølge Domstolen begik Retten en **retlig fejl** ved anvendelsen af artikel 107, stk. 1, TEUF ved at undlade at tage hensyn til det krav, der følger af retspraksis, hvorefter det påhviler Kommissionen, med henblik på at afgøre, om en skatteforanstaltning har givet en virksomhed en selektiv fordel, at foretage en sammenligning med den skatteordning, der normalt finder anvendelse i den pågældende medlemsstat, efter en objektiv undersøgelse af indholdet, kombinationen og de konkrete virkninger af de gældende regler i henhold til denne medlemsstats nationale ret. Det var nemlig med urette, at Retten tiltrådte den fremgangsmåde, der havde bestået i at anvende et armslængdeprincip, der adskilte sig fra det, der var fastsat i luxembourgsk ret, ved i det formål, der forfulgtes med den almindelige selskabsskatteordning i Luxembourg, at begrænse sig til at identificere armslængdeprincippet abstrakte udtryk, og til at undersøge den omhandlede skatteafgørelse uden at tage hensyn til den måde, hvorpå dette princip konkret var indarbejdet i luxembourgsk ret, navnlig hvad angår integrerede selskaber.

Endvidere **tilsidesatte Retten EUF-traktatens bestemmelser om Den Europæiske Unions vedtagelse af foranstaltninger til tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende direkte beskatning** ved at acceptere, at Kommissionen kunne påberåbe sig regler, som **ikke var en del af luxembourgsk ret**, selv om den havde påpeget, at denne institution på EU-rettens nuværende udviklingstrin ikke havde beføjelse til at anvende en selvstændig definition af en beskatning, der betegnes som »normal«, af en integreret virksomhed, uden at tage hensyn til de nationale skatteregler.

Domstolen konkluderer, at den appellerede doms begrundelse vedrørende undersøgelsen af Kommissionens hovedræsonnement – hvorefter den omhandlede skatteafgørelse fraveg den almindelige selskabsskatteordning i Luxembourg – var behæftet med en retlig fejl, **idet Retten havde tiltrådt Kommissionens primære fremgangsmåde**. Nærmere bestemt havde denne fejl i det væsentlige bestået i ikke at tage hensyn til det armslængdeprincip, der var fastsat i artikel 164, stk. 3, i den luxembourgiske lov om indkomstbeskatning og præciseret i det dertil knyttede cirkulære nr. 164/2, ved definitionen af referenceordningen i forbindelse med undersøgelsen i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF, med henblik på at afgøre, om den omhandlede skatteafgørelse

gav modtageren en selektiv fordel.

Henset til det ovenstående ophæver Domstolen den appellerede dom, den finder, at sagen er moden til påkendelse, træffer afgørelse i denne og annullerer den omtvistede afgørelse, idet den af Kommissionen begåede fejl ved fastlæggelsen af de regler, der rent faktisk fandt anvendelse i henhold til den relevante nationale lovgivning, og dermed ved identificeringen af den beskatning, der betegnedes som »normal«, og i forhold til hvilken den omhandlede skatteafgørelse skulle vurderes, nødvendigvis bevirkede, at hele ræsonnementet om, at der forelå en selektiv fordel, blev mangelfuldt. Annullationen af den omtvistede afgørelse kan ikke undgås på grund af den omstændighed, at Kommissionen i denne afgørelse ligeledes havde medtaget et subsidiært ræsonnement baseret på artikel 164, stk. 3, i den luxembourgske lov om indkomstbeskatning og det dertil knyttede cirkulære nr. 164/2. Domstolen fastslår således, at dette ræsonnement begrænsede sig til at henvise til Kommissionens principale analyse vedrørende den korrekte anvendelse af referenceordningen, således at det kun tilsyneladende berigtigede Kommissionens fejl ved identificeringen af den referenceordning, som burde have udgjort grundlaget for dens analyse af, om der forelå en selektiv fordel.

BEMÆRKNING: En dom eller kendelse afsagt af Retten kan appelleres til Domstolen. Appellen er begrænset til retlige spørgsmål og har principielt ikke opsættende virkning. Såfremt den kan antages til realitetsbehandling og er begrundet, ophæver Domstolen Rettens afgørelse. I tilfælde af, at sagen er moden til afgørelse, kan Domstolen selv træffe endelig afgørelse i tvisten. I modsat fald hjemviser Domstolen sagen til Retten, der er bundet af den afgørelse, som Domstolen træffer i appelsagen.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106

Forbliv online!

